

MIULESCU DUMITRU

(interviu realizat la data de 27 septembrie 2006, la sediul Asociației Naționale a Veteranilor de Război, filiala Ploiești, județul Prahova, de către reprezentanții Oficiului Național pentru Cultul Eroilor, Nicoleta Gheorghe și Cristina Giugăl)

Partea I

R. Vă rugăm să ne povestiți cum a fost pe front.

M.D. Mă numesc Miulescu Dumitru. Sunt originar din orașul Vălenii de Munte, județul Prahova. Am fost ofițer în Armata Română și am plecat pe front, împotriva rușilor în anul 1944. Am fost repartizat la Regimentul 6 Vânători de Munte, din Divizia 14 de la Bălți, din Basarabia, pe vremea aceea.

Când m-am prezentat, împreună cu vreo 15 camarazi de-ai mei, cel care deținea funcția de responsabil al cazarmii, al regimentului de la Divizie ne-a spus: *Am ordin să plecați, să vă trimit imediat pe front. Frontul se găsește undeva în Ucraina, la est de Odessa, o să mai întrebați, că mai sunt unități militare, care vă îndrumază.*

Și am plecat. Am ajuns la Odessa, am vizitat orașul, am făcut baie chiar în mare, la plaja Arkadiya, și după aceea, ne-am adresat responsabilului militar din garnizoană, care ne-a spus: *Domnilor, vă urcați în trenul cutare și coborâți la Bolbuyalîk* (parcă, nu-mi mai aduc aminte, e și normal).

Acolo era tot o garnizoană militară. Am spus cine suntem și că vrem să mergem la Regimentul 6 Vânători, Divizia 14. Ne-au îndrumat, ne-am dus la regiment.

Regimentul era într-o poziție de organizare, ca să zic așa, aștepta să fie trimis în linia întâi ...

M-au încadrat și pe mine la o companie, compania a 8-a, îmi aduc aminte, și am luat acolo un pluton în primire ... cu acest pluton am fost sau nu, m-au despărțit de el ...

Și m-au numit într-un detașament, care trebuia să lupte împotriva partizanilor. În perioada aceea, partizanii erau foarte frecvenți, mulți și peste tot și atacau atunci când nu se aștepta nimeni. Ei erau îmbrăcați civil, nu îi cunoșteam și am avut multe neplăceri. Când gluma s-a îngroșat, ne-au organizat în subunități, să zic detașamente de tăria unor *compănii* și am plecat în urmărirea partizanilor. Vreau să spun că acest lucru se întâmpla în fosta Transnistrie, respectiv în Ucraina, în partea de la est de Nistru. Zona era sub comandament românesc și noi aveam posturi de jandarmi. La un moment dat, a fost atacat un post de jandarmi și au fost omorâți toți ostașii și toți militarii care erau acolo, inclusiv comandantul lor.

Unul dintre ei, un sergent major, îmi amintesc, Cărăruș îl chema, a reușit să fugă în noaptea aceea. La proces când am fost chemat am înțeles că a fost acuzat că el, în noaptea aceea, era plecat din postul de jandarmi la o femeie, în apropiere și când a văzut că postul a fost atacat, el a fugit. A venit și a nimerit exact în sectorul pe care îl dețineam eu. Am stat de vorbă cu el, l-am trimis la regiment și am făcut cercetări. Ne-am dus acolo în comuna asta, la postul de jandarmi, i-am găsit pe toți morți! Sigur nu se mai putea face nimic. Ne-am încheiat misiunea și ne-am văzut de treburi fiecare.

După aceea, a venit ordin ca toată această formație, să îi zicem batalion, că era de tăria unui batalion a fost trimisă să lupte împotriva trupelor, să zic, mai organizate ale partizanilor, care atacaseră în pădure. Pădurile de acolo erau imense, o pădure era cât Țara Românească!

Pădurea aceea se numea Vinokurniya și au atacat formațiile pe care le întâlneau, că erau în trecere sau erau stabile pe acolo și atunci ne-a trimis pe noi, o subunitate formată din tăria unei *compănii*, împreună cu alte subunități din alte regimente. Îmi aduc aminte că era acolo o subunitate ca și a mea, ca și a noastră din Regimentul 8 Buzău.

Am intrat în acțiune împotriva acestor partizani. Când au văzut ei că am luat lucrurile în serios, au tăiat ștreangurile de la căruțe, că ei aveau 94 de căruțe pline de alimente și probabil, muniție. Când au plecat, au părăsit căruțele, au luat muniția cu ei, așa că noi în aceste 94 de căruțe nu am găsit decât alimente.

Ne-am dus în urma lor, i-am prins din urmă. Au avut loc la diverse perioade de timp confruntări între noi și ei, ei au fugit. Mie mi-au murit câțiva ostași ...

Și cu asta s-a terminat. Noi eram deja epuizați pentru că era timpul ploios, era mult noroi și o duceam prost și cu mâncarea. Atunci comandantul acestui detașament a făcut un memoriu, în care a arătat că trupa este obosită și că nu mai poate face față și ne-au retras.

Ne-au retras din această acțiune și eu m-am trezit numit comandantul unei formațiuni din astea, pe malul unui liman, care urca din Marea Neagră spre nord, așa. Am stat acolo câteva săptămâni bune, când regimentul meu a căpătat ordin să se retragă. S-a retras regimentul și pe mine m-a lăsat acolo și mi-a spus comandantul regimentului să nu plec de acolo, până când nu primesc ordin de la ei. Ordinele se primeau, bineînțeles prin radio.

Între timp, armata regulată rusească a sosit, am încercat să îi opresc. Mai mult, n-am reușit, decât am reușit ... dar în orice caz, am reușit să îi întârzii ... I-am întârziat cât am putut și după aceea am primit ordin să mă retrag și eu. M-am retras și am ajuns regimentul din urmă.

Îmi aduc aminte că ne-am imbarcat într-un tren, la nord de Odessa, într-o garnitură, care ne-a trecut Nistru și am ajuns la Chișinău. De la Chișinău am plecat și am ocupat poziție, vedeți dumneavoastră, rușii în partea de mijloc a frontului, să zic, mai în spre sud, nu reușiseră să pătrundă ca să ne disloce pe noi complet, ci au reușit doar în partea de nord. Ei au ocupat nordul Basarabiei, Chișinăul și Cernăuțiul/ Bucovina.

Acum erau în contact direct cu noi. În această situație, noi ne-am stabilit frontul la Orhei. Orheiul era pe jumătate ocupat de ruși. Ne-am instalat la marginea Orheiului și i-am ținut pe loc pe ruși, bineînțeles aproximativ patru-cinci luni. Până ne-am apropiat de 23 august.

Primul care a părăsit poziția am fost eu, bineînțeles, la ordinul comandantului de regiment: *Miulescu, îți iei compania și direcția Huși! Ne întâlnim la Huși! Ai grijă să nu ai pierderi pe drum!* Asta a fost ordinul!

Am părăsit poziția și m-am orientat cu fața spre sud, am mărșăluit aproximativ 20-25 de km. Am ajuns într-un sat, unde a trebuit să ne adăpostim că venise noaptea și trebuia să dormim puțin, cu intenția ca a doua zi dimineața să continuăm retragerea spre sud, respectiv spre Huși.

Dar dimineața când ne-am sculat, rușii ne depășiseră și prin dreapta și prin stânga. Atunci au început lupte groaznice. Au durat luptele, vorba aceea, câteva zile, în care tot regimentul meu aproape a fost decimat și pe o porțiune de aproximativ de cca. 5-6 km, ca de la Câmpina până la Bănești, nu erau decât morți și muribunzi...

Iar muribunzii care încă mai puteau să vorbească, ziceau: *Fraților, nu mă lăsați! Aici este ... cutare.* Vă redau exact: caporalul Doroftei de la compania a 6-a: *Nu mă lăsați, că sunt rănit!*

Eu m-am dus după explicațiile lui și l-am găsit acolo. Într-adevăr era întins pe spate, nu se putea ridica, era rănit în coloana vertebrală și l-am luat, l-am așezat într-o căruță și l-am trimis în spatele frontului, acolo unde era grosul regimentului. Dar nu a apucat să meargă cu căruța decât, să ziceam 20-30 de m, că un proiectil rusesc a căzut chiar pe căruță și s-a ales praf. Nimic nu am mai găsit din el! (...)

Am continuat luptele și ajuns într-o pădure, îmi aduc aminte, pe vremea aceea s-a produs o schimbare de, să zic așa, de armament în compania mea, care avea misiunea de anticar și era dotată cu tunuri anticar, tunulețe de 45 și 50, Beaufort, Faustpatrone și Breda, a primit un armament foarte modern anticar nemțesc, care era într-adevăr fatal pentru orice tanc care apărea în zona noastră. N-au apărut, ca să zic că am doborât anumite tancuri.

Însă luptele au continuat. Ei au venit tot sub forma de infanteriști, au păstruns în pozițiile noastre. Sigur că nu mai puteam să acționez împotriva lor pentru că acum nu mai aveam nici armament contra infanteriei, aveam armament din acesta specializat anticar. Chiar colonelul meu, comandantul regimentului m-a văzut și a zis: *Ce faci, Miulescule? Tu nu tragi? Și atunci am spus: Cu ce, domnule colonel?*

Și el și-a adus aminte că aveam armament din acesta anticar specializat care nu putea fi folosit decât împotriva tancurilor. Neatacând cu tancuri, nu aveam cu ce să trag în ei. Asta a fost ultima întâlnire cu el.

În timpul asta, m-au rănit în piciorul drept. Am și acum o schijă, o schijă de proiectil de Bran de 82 mm rusesc. Un soldat m-a luat în spate și m-a scos dintr-o porumbiște de porumb, care era mare, că eram la jumătatea lui august. Când am ajuns la marginea culturii de porumb am văzut deja coloana de prizonieri

închegată, formată. Soldatul, cu mine în spate, m-a dus acolo, ăia au început să tragă, iar soldatul a început să spună: *Ranen, ranen* (adică este un rănit în spatele lui) și au încetat să mai tragă.

Am ajuns la coloană, unde am văzut o mulțime de oameni. Coloana nu era formată doar din regimentul meu ... unii colegi de-ai mei ... câți mai rămasesem ... după aceea s-au terminat luptele.

Acum pot să vă spun un amănunt, fără să-l mai pot dovedi cu martori: au venit o dată doi ruși beți: *Alio, voynonlen* (adică prizonieri de război), *iob tvoi mati!* Ei nu puteau să vorbească două cuvinte fără înjurătură. *Gde ofițir?* (cine este ofițer?) și doi colegi de-ai mei de funcție, care nu erau colegi de școală militară ca mine, ci erau ofițeri veniți din rezervă, au ieșit. (...) cum de nu s-au gândit ei! Au ieșit ... și imediat rusul pac, pac! i-a împușcat.

Când am văzut chestia asta că i-a împușcat pe cei doi, gata! De altfel, mie îmi luase soldatul tresa de pe umăr. Nu mai o aveam. Mi-au mai zis unii: *tî ofițer?* Și noi: *niet, niet.* Soldatul a zis: *nu e ofițer, sergent, sergent...* Înțelegeți ca să justifice de ce m-a cărat el în spate.

Nu mai aveam gradul de sublocotenent și cu asta basta. și ne-au dus ...

La un moment dat, au venit alți ofițeri ruși mai elevați, mai mari în grad, care au stat cu noi de vorbă: *Cine este ofițer? Spuneți-ne că noi vrem să vă ajutăm!* Ei au fost primii care ne-au spus că în noaptea precedentă s-a semnat armistițiul între România și Rusia, adică a avut loc actul de la 23 august.

Domnule, după ce ne-am convins că nu ne vor mai face nimic ofițerilor, că nu ne mai trebuia să ne temem de ei, că ne vor face ceva rău, am spus și eu:

- *Sunt ofițer.*

- *Tî ranin?*

- *Da.*

I-am arătat unde sunt rănit, în piciorul drept aveam o schijă și nu puteam să merg. O am și acum schija, ca amănunt. Teoria este a fost mai de departe, a fost mai rece proiectilul, când a explodat și una dintre schițele care m-a pătruns pe mine în partea superioară a colului femoral drept (femurul este osul care face legătura dintre genunchi și corp) ... Acolo o am și acum înfiptă și înconjurată, ea s-a sclerozat, adică zona din jur s-a sclerozat și o izolează total de corp.

Și o am și acum și de câte ori mă duc la radiografie, doctorul nu poate să sesizeze chestia asta și mă întreabă:

- *Aici ce ai?*

- *Am o schijă*

- *Aha. Da! Da! Și nu ai scos-o?*

- *N-am scos-o.*

Când am venit de pe front, am uitat să vă spun, m-am internat în Spitalul Militar de la București ca să mi-o scoată și colonelul-comandantul spitalului m-am chemat la el și mi-a spus:

- *Domnule locotenent, te operez cu plăcere, dar să știi că este foarte aproape de nervul sciatic și dacă ai avut noroc ca, atunci când a pătruns să nu-ți atingă nervul sciatic, ăsta a fost norocul matale. Dar dacă noi te tăiam să ți-o scoatem și cumva îl atingem, rămâi cu piciorul paralizat.*

Atunci am întrebat:

- *Dar așa?*

- *După părerea noastră, ea stă bine așa cum stă. Pe dumneata nu te jenează, osul nu ți l-a rănit. După cum v-am explicat este lipită de partea superioară a colului femoral drept, acolo unde osul se termină printr-o formațiune rotundă așa. Este lipită acolo și acolo stă bine mersi.*

Va urma

Partea a II-a

Atunci el a dat ordin ca ostașii care ne escortau să ia o căruță, m-au așezat în căruță și au mai adus câțiva soldați răniți, i-a așezat și pe ei și au spus: *la Bălți!*

La Bălți era comandamentul lor. Întâmplarea a făcut ca eu fiind ofițer din Bălți să cunosc bine și mi-am dat seama că m-au adus chiar la regiment, în grajdurile regimentului în care eu altădată, vorba aceea, făceam inspecții, când eram ofițer de gardă. Și am stat acolo cu răniții, că eram numai răniți, fiind un spital de companie, aproximativ două luni sau cine mai știe, nu aveam noțiunea calendarului și era și normal, nu aveai pe cine să întrebi, rușii în general nu ședeau de vorbă cu noi.

Doar: *Davai na komisariat!* sau *Davai na vraci!* (la doctor, adică) Și cu asta basta!

Davai na cuși! (la mâncare). Eh! Asta era toată discuția dintre noi și ei.

Munca, așa cum a spus și domnul, era grea. Dar dânsul a stat patru ani în același lagăr cu mine, eu am stat doar câteva luni.

La un moment dat, a venit ordin să plecăm un lot și, domnule, din câteva mii, câți eram în lagărul ăsta de la Bălți s-au ales 216 ofițeri, printre care am fost și eu. ...